

**УМАНСЬКИЙ
НАЦІОНАЛЬНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ
САДІВНИЦТВА**

**МЕНЕДЖМЕНТ
XXI СТОЛІТТЯ: ПРОБЛЕМИ І
ПЕРСПЕКТИВИ**

**МАТЕРІАЛИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

**м. Умань
11 жовтня 2019 р.**

УДК 338
М58

*Рекомендовано до друку
вченою радою факультету менеджменту
Уманського національного університету садівництва
(протокол № 1 від 12 вересня 2019 р.)*

Редакційна колегія:

- ВЕРНЮК Н.О.** – к.е.н., доцент, декан факультету менеджменту;
НОВАК І.М. – д.е.н., професор, завідувач кафедри менеджменту;
ТРАНЧЕНКО Л.В. – д.е.н., професор, завідувач кафедри туризму та готельно-ресторанної справи;
ПЕТРЕНКО Н.О. – д.е.н., доцент, завідувач кафедри публічного управління та адміністрування;
МАШКОВСЬКА Л.В. – к.ю.н., доцент, завідувач кафедри соціально-гуманітарних і правових дисциплін;
КОМІСАРЕНКО Н.О. – к.пед.н., доцент, завідувач кафедри української та іноземних мов;
ПТЕЛЬ Н.Я. – к.е.н., доцент, заступник декана факультету менеджменту з наукової роботи.

За достовірність інформації відповідальність несуть автори публікацій.

М58 **Менеджмент XXI століття: проблеми і перспективи: матеріали IX Всеукраїнської науково-практичної конференції, м. Умань, 11 жовтня 2019 р. / Редкол.: Новак І.М. (відп. ред.) та ін. – Умань: ВПЦ «Візаві», 2019. – 236 с.**

Збірник містить доповіді наковців, які були розглянуті на IX Всеукраїнській науково-практичній конференції «Менеджмент XXI століття: проблеми і перспективи», що відбулася 11 жовтня 2019 р. в м. Умань.

У наукових матеріалах висвітлюються проблемні питання розвитку теорії та практики менеджменту в глобальному конкурентному середовищі. Розраховано на наукових співробітників, викладачів, аспірантів, студентів та фахівців, які займаються питаннями розвитку менеджменту.

УДК 338

Чучмій І. І.	
ПІДГОТОВКА ФАХІВЦІВ ДЛЯ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ У СВІТЛІ ВИМОГ БОЛОНСЬКОГО ПРОЦЕСУ	182
Ящук Т. А.	
РОЗВИТОК ВИЩОЇ ОСВІТИ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ	185
СЕКЦІЯ 7. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ	188
Богашко О. Л.	
ФІЛОСОФІЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ	188
Василенко О.П., Є.А. Буймистру	
РОЗВИТОК МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ЗА РАХУНОК ЛІДЕРСЬКОГО ПОТЕНЦІАЛУ МОЛОДІ	191
Василенко О.П.	
ТАЙМ-МЕНЕДЖМЕНТ – СИСТЕМА УПРАВЛІННЯ ЧАСОМ	192
Вуйченко М.А.	
СТРАТЕГІЧНА ДІАГНОСТИКА МУНІЦИПАЛЬНОГО УТВОРЕННЯ: ЗМІСТ ТА ОСНОВНІ ЕТАПИ	195
Гайдай О.В., Швець О.В.	
ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ І ФОРМИ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ В УКРАЇНІ	197
Гайдай О.В., Кошельник В.В.	
ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ УПРАВЛІННЯ БІЗНЕСОМ ТА ПІДПРИЄМНИЦТВОМ	200
Гайдай О.В.	
СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ МІСТ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД	202
Дяченко М.І., Кравчук А.О.	
ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ЗАЙНЯТОСТІ НАСЕЛЕННЯ РЕГІОНУ	204
Дяченко М.І.	
ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ЯК ПЕРЕДУМОВА СТАЛОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ	206
Kiforenko O.V.	
ADMINISTRATIVE SERVICES CENTRES AS A SIGNIFICANT FEATURE OF THE DECENTRALIZATION REFORM IN UKRAINE	208
Kiforenko O.V., Sytnyk S.A.	
SOCIAL POLICY IN THE FRAMEWORK OF THE DECENTRALIZATION REFORM IN UKRAINE	211
Мовчанюк А.В.	
ФІНАНСОВА ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ЯК ОСНОВНИЙ ФАКТОР РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД	214
Мовчанюк А.В., Ільченко Т.І.	
ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД РЕГУЛЮВАННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН ...	216
Petrenko N.A., Saveliuk T. P.	
THE ISSUE OF YOUTH EMPLOYMENT IN AGRICULTURE AND WAYS TO ADDRESS IT	218

СЕКЦІЯ 7

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

ФІЛОСОФІЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

О. Л. Богашко

кандидат економічних наук, доцент

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

Публічне управління як самостійна галузь дослідження – відносно нова для України наука. В поширеній інтерпретації публічне управління, або ж «державне і муніципальне управління» – це наука, що має свої пов'язані, але відносно відокремлені дослідницькі області: державний менеджмент, тобто операційні та адміністративні аспекти функціонування державних органів, включаючи державну службу; аналітику державних програм і політик, стратегічне планування, оцінку регулюючого впливу; взаємодію держави та громадян, лобізм і відносини бізнесу з державними й муніципальними органами.

Публічне управління можна визначити як систему кооперації державних, муніципальних, некомерційних і змішаних структур, покликану забезпечити задоволення суспільних інтересів та розв'язання колективних проблем. Публічне управління, об'єднуючи діяльність державних, муніципальних, неурядових (некомерційних) організацій, фактично являє суспільно-державну систему реалізації загальнонаціональних і місцевих інтересів та створення суспільних благ. Звичайно, публічне управління має враховувати незалежність особистості, залишаючи їй можливість самостійного вибору. Тому особливого значення набуває рівень зворотних зв'язків, громадянський рівень виконання управлінських рішень, де зацікавленість представляють: 1) групи інтересів (різні громадські фонди, профспілки, етнічні, молодіжні та організації з певними інтересами, парламентські лобі); 2) відносини безпосередньо з громадянами (оподаткування, законотворча та правова практика, підготовка й реалізація соціальних програм); 3) взаємовідносини з комерційними підприємствами (їх правове регулювання, державно-приватне партнерство).

Суперечливий взаємозв'язок операційної, адміністративної та політичної підсистем публічного управління показує, що в єдиному процесі державного і муніципального управління співіснують різні закономірності вироблення орієнтирів, особливі механізми узгодження інтересів, мотивації й стратегії вироблення позицій, альтернативи застосування цінностей і традицій, норм і стереотипів, правил і технологій управління. Сенс і специфіка публічного управління в тому, що дана категорія дозволяє уявити інститути та процеси політико-адміністративної системи як: 1) владні заклади, які мають безпосереднє відношення до чинного політичного режиму; 2) управлінські інструменти, що володіють адміністративним потенціалом регулятивного

впливу; 3) підсумок компромісів і зіткнень коаліцій, зацікавлених в державних рішеннях груп [1].

Сучасний підхід до публічного управління пред'являє до професійної підготовки цивільних службовців вимоги, пов'язані з розвитком їх аналітичних здібностей. Теорія суспільного управління може допомогти в цьому, формуючи навички прогнозування наслідків управлінських рішень, а також ефективної участі в процесі прийняття рішень.

Публічне управління об'єднує політичну науку й практичний менеджмент, дозволяючи забезпечити захист від некомпетентності. Але для впровадження аналітичного підходу в практику публічного управління необхідні певні передумови. По-перше, наявність професійних експертів-аналітиків, що володіють відповідними ідеями. По-друге, освоєння базових теоретичних концепцій. По-третє, бажання використовувати аналітичний підхід на практиці. По-четверте – добре організований процес планування, що дозволяє прогнозувати майбутнє і оцінювати наслідки прийнятих рішень [2, С. 683-694].

Відповідно до сучасного підходу до публічного управління, формування політичного курсу характеризується договірними відносинами. При такому підході стверджується важливість політичних інститутів, відзначається зростання значення принципу довіри до політичного курсу. Класична політико-адміністративна дихотомія, коли політики відповідальні перед громадянами завдяки виборам, а держслужбовці відповідальні перед своїм політичним начальством, не забезпечує достатньої підзвітності, щоб говорити про орієнтоване на суспільні інтереси демократичне управління. З'являється нова формула, згідно з якою держслужба відповідальна як перед політиками, так і перед громадянами, яким служить [4].

Довіра держави, громадян і бізнесу як ключовий елемент сучасного функціонування управлінських відносин була використана при розробці концепції «керівництва», яка розглядається як подальший розвиток ідей нового державного менеджменту, що дозволяє об'єднати політичну підзвітність концепції політико-адміністративної дихотомії.

З позицій цієї моделі «якісне» державне управління визначається аж ніяк не силою держави, орієнтованої на виконання прийнятих рішень, а його здатністю створювати й підтримувати мережеві структури, в рамках яких воно спільно з приватними особистими та груповими інтересами виробляє ефективну систему управління суспільством всередині й поза державними межами. Тим самим змінюються не тільки форми, а й сам спосіб формування стратегії державного управління. У підсумку втрачає сенс класичний варіант трактування «якісного» державного управління.

Одночасно в рамках цієї моделі неактуальними є завдання формування інститутів керованості в тому вигляді, якому вони існують для транзитних держав. Мережева модель державного управління – це модель партнерських відносин держави й суспільства, що пройшли етап модернізації.

П. Джон і А. Коул підкреслюють, що поняття «керівництво», що означає політичний вплив через дифузні мережі продуцентів рішень, замінює собою

поняття уряд» як здійснення інституційної влади [3]. Подібне управління відрізняється як від адміністрування, при якому джерелом політичних рішень виступає виключно політичне керівництво, так і від ринкової моделі з її акцентом на контрактних відносинах, де кожен учасник намагається максимізувати свою вигоду.

У підсумку слід зазначити, що мережева модель публічного управління намагається дати відповідь на виклики глобалізації та децентралізації. За допомогою численних інститутів обміну ресурсами, інформацією, узгодження політики й рішень вона показує нові форми комунікації громадян з політичним керівництвом держави та державними службовцями, а отже – нові форми контролю, підзвітності та механізми узгодження інтересів.

Таким чином, сучасність змінює основні цільові, функціональні, структурні принципи побудови державного управління. До старої парадигми відноситься бюрократична модель державного управління, до нової парадигми відносяться моделі нового державного менеджменту та мережева. Разом з тим в транзитних країнах концептуальний вибір, можливо, повинен більшою мірою орієнтуватися на національну модель державного управління. Національна модель державного управління – це визначення орієнтирів для стратегії реформ: з одного боку, за допомогою реалізації сучасних теоретичних підходів, розробляє адаптивний до потреб суспільства сценарій перетворень, враховує його національні та історичні особливості, культурний потенціал, а з іншого – включає канали поступової трансплантації передових інститутів і процесів управління, які показали свою ефективність в розвинених країнах.

Публічне управління розвивається як професія, наука й освітня діяльність. З огляду на ту роль, яку держава і державне управління відіграють в Україні, затребуваність наукового, експертного та організаційно-методичного знання повинна проявити себе в формуванні партнерських відносин між виконавцями-адміністраторами й дослідниками-аналітиками, заснованих на довірі та взаємних інтересах.

Список використаних джерел

1. Богашко О. Л. Громадська роль суспільства в практиці забезпечення відкритості та прозорості публічного управління / О. Л. Богашко // Матеріали Х Ювілейної Міжнародної науково-практичної конференції «Європейський вектор модернізації економіки : креативність, прозорість та сталий розвиток» (18-19 квітня 2018 р.). Тези доповідей. Частина 3. – Харків : ХНУБА, 2018. – С. 312 – 315.
2. Классики теории государственного управления: американская школа. – М.: Изд-во МГУ, 2003. – 800 с.
3. John P., Cole A. When Do Institutions, policy sectors, and cities matter? Comparing networks of local policy makers in Britain and France // Comparative political studies. – L.: SAGE publications, 2000. – Vol. 33. – N 2. – P. 248–268.
4. O’Flynn J. From New Public Management to Public Value: Paradigmatic change and managerial implications // The Australian journal of public administration. – Sydney, 2007. – Vol. 66, N 3. – P. 353–366.

2. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2014 р. № 333-р.: [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: [http:// zakon4.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-p](http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-p).

3. Європейська хартія місцевого самоврядування (укр/рос), Страсбург, 15 жовтня 1985 року (Хартію ратифіковано Законом №452/97-ВР від 15.07.97), Дата підписання: листопада 1996 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon.rada.gov.ua>.

4. Закон України «Про засади державної регіональної політики» від 05.02.2015 р. / Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015. – № 13. – Ст.90.

5. Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» від 05.02.2015 р. / Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015. – № 13. – Ст.91.

Наукове видання

МЕНЕДЖМЕНТ ХХІ СТОЛІТТЯ: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ

МАТЕРІАЛИ ІХ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

м. Умань
11 жовтня 2019 р.

Видається в авторській редакції

Підписано до друку 04.10.2019 р. Формат 60x84/16.

Папір офсетний. Ум. друк. арк. 13,60

Тираж 100 прим. Замовлення № 2574

Видавничо-поліграфічний центр «Візаві»
20300, м. Умань, вул. Тищика, 18/19, вул. Садова, 2

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

ДК № 2521 від 08.06.2006.

тел. (04744) 4-64-88, 3-51-33, (067) 104-64-88

vizavi-print.jimdo.com

e-mail: vizavi008@gmail.com

vizavisadova@gmail.com